

som den Gang var foreslaaet, og nu gaa vi langt videre, thi vi foreslaa ikke blot, at 7—6—500 Kr. skulle være skattefri, men op til 12—1,400 Kr., og det betyder noget helt andet, og Stigningen bliver meget større end 1,000 Kr.s Afdrag paa de større Indtægter.

Jeg lyste i Erklæringen efter Grunden til at gaa fra de 5 Mill. Kr., som det hidtil flere Gange er vedtaget af Folketinget overensstemmende med tidligere Regeringsforslag at udskrive, op til nu at forlange udskrevet $8\frac{1}{4}$ Mill. Kr. Jeg har spurgt om en Grund dertil. Hvad bevirker, at man, efter i 4 Aar, af hvilke det sidste er 1900, har vedtaget 5 Mill. Kr., nu paa en Gang skal gaa op til $8\frac{1}{4}$ Mill.? Saa kom det ærede Medlem med en Grund, det var nemlig den, at Kommunerne trænge saa haardt. Jeg vil spørge: Er der sket noget fra 1900 til 1901, eller fra Februar Maaned 1900 til Sommeren 1900 — da man i Betænkningen fra den nedsatte Kommission kom op med disse $8\frac{1}{4}$ Mill. — er der sket noget som helst i den Tid, som skulde bevirke, at Kommunerne skulde trænge mere end før? Der er jo ikke Tale om det.

Det, som karakteriserer det ærede Medlems Opfattelse, det er egentlig den Slutningsbemærkning, som han kom med, nemlig, at Landstinget forstaar altid at indrette sine Lovforslag saaledes, at de kom til at vende den tunge Ende nedad. Det er det ærede Medlems Yndlingsudtryk. Jeg vil nok spørge, om det at indføre en ny Skat paa 5 Mill. Kr., som dog, naar alt kommer til alt, er det, som egentlig er den ny Skat, at indføre en fuldkommen ny Beskatning paa 5 Mill. Kr., som netop fritager alle Smaafolk for at bidrage til den — om det kan kaldes at vende den tunge Ende nedad? Det er jo med disse 5 Mill., der maa opereres, med Spørgsmaalet om, paa hvilken Maade anvender man dem bedst, og hvor kan da nogen sige, at det er en Skat, som vil vende den tunge Ende nedad? Jeg siger, at det er karakteristisk for det ærede Medlems Opfattelse og Opfattelsesevne, at han kan faa dette ud af denne Skat.

Jeg skal endnu kun lige over for Ytringer af det ærede 10de kongevalgte Medlem (H. N. Hansen), der nu har forladt Salen, udtale, at det glæder mig, at det fra hans Side er udtalt, at han og de, der høre ham til, ville stemme for Flertallets Indstillinger her. Jeg takker ogsaa meget for den Udsigt, der er givet os til, at det ærede Medlem vil medvirke til, som han

kaldte det, at vende den skarpe Misstemning bort, som nu synes at være til Stede. Jeg ved egentlig ikke, hvor denne Misstemning er. Jeg gaar til Sagen og til Fællesudvalget uden den ringeste Misstemning mod nogen. Jeg gaar til den, hvis man ellers ønsker, at jeg skal være med i Fællesudvalget, med det Ønske at bidrage mit til at fremme Sagen saa godt som mulig og uden mindste Misstemning, og jeg tror at kunne sige, at vi ogsaa uden Impulser fra nogen Side vel skulle vide at indtage et saa imødekommende Standpunkt, som er foreneligt med denne Sags store Betydning i det hele taget.

Madsen-Mygdal: Vi have jo drøftet disse Ting med hinanden saa ofte og saa indgaaende, at der ingen Anledning er til i Dag at komme længere ind paa dem, og jeg skal denne Gang være meget kort.

Til den ærede Finansminister vil jeg blot sige, at min Beregning angaaende Statskassens Fordel ved den foreslaaede Skatteomlægning tror jeg nok holder Stik, jeg finder ingen Anledning til at gentage, hvad jeg tidligere har sagt, og tillader mig blot at henvise dertil. — Videre skal jeg lige over for den ærede Minister gøre den Bemærkning, at naar han ikke vilde erkende, at det, som forelaa for os i de foregaaende 4 Aar, var et Kompromis, noget, som den ærede Ordfører ogsaa var inde paa, hævder jeg det gentagende. Det er sagt mange Gange i denne Sal og andetsteds, at det var et Kompromis, og det er mange Gange fra min Side sagt, at dette Forslag om en Formue- og Indkomstskat, som da forelaa for os, var paa ingen Maade i Overensstemmelse med vore Ønsker. Vore Ønsker strakte sig langt videre, men vi gik ind paa det, fordi vi havde et ikke ringe Haab om, at det skulde lykkes os baade at gennemføre en rimelig Toldbeskatning og en nogenlunde rimelig Formue- og Indkomstskat, og derfor stillede vi os meget moderat og imødekommende til det, som jeg gentagende tillader mig at kalde et Kompromis.

Naar den ærede Finansminister spurgte mig, om man, da man nu gaar højere op end 0,3 pro mille, da man nu foreslaar noget andet, en stigende Skala, derved vil tilkendegive, at nu stræbe vi ikke efter Overenskomst, saa ved den ærede Minister lige saa godt som jeg, hvorfor vi i dette Øjeblik staa ved dette Forslag. Det er nemlig, fordi det lykkedes hele Kommissionen, baade Højre, Venstre og moderate, at blive enige om det Forslag, der fore-